

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717201707
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3717201707.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členov senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu JAŽA 4 s.r.o. v likvidaci, so sídlom Štepánska 1742/27, Nové Město, 110 00 Praha 1, IČ 097 66 570 (predtým REALITY - GO MONEY s.r.o., so sídlom Potočná 21/A, 831 06 Bratislava - mestská časť Rača, IČO 48 272 655), proti žalovanému Mesto Púchov so sídlom Štefánikova 821/21, 020 01 Púchov, IČO 00 317 748, právne zastúpenému JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o. so sídlom Treskoňova 816/1, 014 01 Bytča, IČO 47 253 223, o zaplatenie 23 761,62 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 14Cb/30/2017-64 zo dňa 12. februára 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa proti žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

2. Podanou žalobou sa žalobca, pôvodne REALITY -X24 CZ s.r.o., proti žalovanému domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 23 761,62 eur s príslušenstvom. Tvrdil, že žalovaný ako orgán územnej samosprávy a zároveň správca dane z nehnuteľností vydal rozhodnutie č. 004372/2014 zo dňa 24.2.2014, ktorým vyrubil daňovníkovi S. O., nar. XX.X.XXXX, daň z nehnuteľnosti na rok 2014. V odôvodnení predmetného rozhodnutia žalovaný uviedol, že daň bola vyrubená podľa sadzieb stanovených všeobecne záväzným nariadením žalovaného č. 4/2013. S. O. vyrubenú daň žalovanému zaplatil. Žalobca ako postupník uzavrel s S. O. ako postupcom zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej nadobudol pohľadávku postupcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného, keď právnym základom na náhradu nároku škody je nesprávny úradný postup žalovaného ako správcu dane pri vyrubení dane z nehnuteľnosti na rok 2014 a spočíva v nerešpektovaní právnej úpravy umožňujúcej obciam ako správcami dane z nehnuteľností zohľadniť pri vyrubení dane miestne podmienky, teda podmienky, aké samosprávny územný celok bol schopný zabezpečiť vlastníčkovi nehnuteľnosti na realizáciu a výkon všetkých jeho práv. S poukazom na § 6 ods. 1, § 7 ods. 2, § 8 ods. 1, § 8 ods. 2, § 10 ods. 1, § 11, § 12 ods. 1, § 12 ods. 2, § 17 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z.z. tvrdil, že žalovanému vyplývala nielen právna možnosť, ale aj právna povinnosť ako správcu dane skúmať existenciu miestnych podmienok za účelom posúdenia

možnosti zníženia sadzby dane z nehnuteľnosti. Žalovaný túto právnu povinnosť v procese vyrubovania dane z nehnuteľnosti vôbec nesplnil a daň vyrubil bez zohľadnenia miestnych podmienok, ktoré boli také, že by odôvodňovali predovšetkým zníženie sadzby dane zo stavieb. Pokiaľ obec nezabezpečí vlastníčkovi optimálne a najúčelnejšie využitie nehnuteľností, tak je právnou povinnosťou obce nesplnenie tejto svojej povinnosti zohľadniť pri vyrubení dane v podobe zníženia sadzby; takýto postup by mal byť potom každoročne premietnutý do všeobecne záväzného nariadenia. Daň vyrubená postupcom bola v porovnaní s vtedajšou aktuálnou hodnotou nehnuteľnosti celkom neadekvátne a nenáležité a vzhľadom na nedostatky v infraštruktúre žalovaného mohol postupca využívať nehnuteľnosti len v značne obmedzenom rozsahu. Žalovaný nebol schopný zabezpečiť pre postupcu riadne možnosti prízjazdu vozidlami k jeho nehnuteľnostiam, parkovania vozidiel v blízkosti nehnuteľností, nebol schopný zabezpečiť prejazdnosť jednotlivými ulicami predstavujúcimi prízjazdové cesty, zabezpečiť poriadok a čistotu na verejných priestoroch obklopujúcich nehnuteľnosti. Žalovaný neprihliadol na miestne podmienky a neposúdil možnosť zníženia sadzby dane, hoci takéto podmienky objektívne existovali. Postup žalovaného ako správcu dane bol nesprávny. Výška škody predstavuje rozdiel medzi zaplatenou daňou a výškou dane, ktorá by bola určená pri správnom postupe správcu dane. Právny predchodca žalobcu písomne požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie náhrady škody dňa 14.2.2017. Skutočnosť, že právny predchodca nepodal riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, nie je v tejto veci podstatná. Právny predchodca žalobcu sa dôvody nesprávnosti a nezákonnosti úradného postupu žalovaného dozvedel až neskôr a po uplynutí lehôt na podanie opravných prostriedkov a nevedel, že daň bola vyrubená žalovaným nezákonne v dôsledku nesprávneho úradného postupu. O vzniku škody sa právny predchodca žalobcu dozvedel až po 10.5.2012, keď sa na internete dočítal o tom, že Ústavný súd SR dňa 10.5.2012 predbežne prerokoval návrh skupiny poslancov NR SR s tým, že návrh je postavený na právnom názore, ktorý vychádza z nezákonnej ľubovôle obcí pri stanovovaní výšky miestnych daní. Ako dôkaz žalobca označil rozhodnutia č. 004372/2014, č. 004372/2014/2, č. 1100306/1/520663/2014/5193, zmluvu o postúpení pohľadávky zo 4.8.2014 a žiadosť o predbežné prerokovanie.

3. Žalovaný tvrdil, že rozhodnutia č. 004372/2014 a č. 004372/2014/2 boli vydané v súlade so zákonom č. 582/2004 Z.z. a tiež v súlade s VZN č. 4/2013. Ako správca dane dodržal všetky zákonom stanovené podmienky pre vyrubenie dane z nehnuteľnosti. Daňovník ani jeho právny nástupca nepodali proti rozhodnutiam riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa. Daňovník vyrubenú daň uhradil. Uviedol, že s tvrdením žalobcu o nepodstatnom využití opravných prostriedkov sa nestotožňuje. Pokiaľ žalobca uvádza, že jeho právny predchodca sa o možnosti vzniku prípadnej škody dozvedel niekedy v r. 2012, uplatňuje žalobca škodu z dôvodu nesprávne vyrubenej dane za rok 2014, t.j. za čas, kedy o možnosti vzniku prípadnej škody nezákonným rozhodnutím vedel. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

4. Súd prvej inštancie posúdil ako nesporné skutkové tvrdenie žalobcu skutočnosť, že postupca daň vo výške 23 474,38 eur zaplatil.

5. Z dokazovania vykonaného listinami, ktorým súd prvej inštancie uveril pre nespochybnenie ich pravosti a pravdivosti, mal súd prvej inštancie za preukázané, že Mesto Púchov rozhodnutím č. 004372/2014 zo dňa 24.2.2014 vyrubilo S. O. na zdaňovacie obdobie 2014 daň z pozemkov vo výške 287,24 eur a daň zo stavieb vo výške 23 474,388 eur. Predmetné rozhodnutie bolo Finančným riaditeľstvom SR zrušené a vec bola vrátená mestu na nové konanie. Mesto Púchov na základe opravného daňového priznania rozhodnutím č. 004372/2014/2 zo dňa 30.7.2014 vyrubilo S. O. daň z nehnuteľnosti na rok 2014 vo výške 287,24 eur a vo výške 23 474,388 eur. S. O. ako postupca uzatvoril so žalobcom ako postupníkom dňa 4.8.2014 zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorou postupca postúpil peňažnú pohľadávku vo výške rozdielu medzi vyrubitou daňou z nehnuteľnosti na rok 2014 v sume 23 761,62 eur a výškou dane, ktorá by bola určená pri správnom postupe správcu dane spočívajúcom v znížení sadzby dane a dane s ohľadom na miestne podmienky. Žalobca dňa 14.2.2017 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánom úradnej samosprávy. Finančné riaditeľstvo SR rozhodnutím č. 1100306/1/520663/2014/5193 zo dňa 26.11.2014 potvrdilo rozhodnutie Mesta Púchov č. 004372/2014/2 zo dňa 30.7.2014, ktorým bola vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2014 v sume 23 761,62 eur daňovému subjektu S. O..

6. Žalobca, pôvodne REALITY -X24 CZ s.r.o., navrhol v priebehu konania, aby súd pripustil, aby do konania na miesto žalobcu vstúpila spoločnosť REALITY - GO MONEY s.r.o. O tomto návrhu rozhodol súd prvej inštancie dňa 12.2.2018. Z dôvodu zrušenia rozhodnutia odvolacím súdom (odsek 29. uznesenia č.k. 16Cob/59/2018-95), súd prvej inštancie rozhodoval o návrhu opätovne a zmenu na strane žalobcu pripustil a v konaní pokračoval v postavení žalobcu so spoločnosťou REALITY - GO MONEY s.r.o. so sídlom Potočná 21/A, 831 06 Bratislava - mestská časť Rača, IČO 48 272 655.

7. Za aplikácie § 10 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd prvej inštancie žalobu zamietol. Dôvodil, že z podaní žalobcu, ktoré v zmysle § 80 ods. 3 CSP prijal aj právny nástupca, bolo zrejmé, že zdôrazňuje, že škoda mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom, keď žalovaný vydal také VZN, v ktorom nezohľadnil miestne podmienky. Odhliadnuc od toho, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom toho, že predmetné VZN nezohľadňuje miestne podmienky, v danom prípade neprichádza do úvahy zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. O zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom totiž možno uvažovať iba vtedy, ak sa prípadný nesprávny postup neprejavil vo vydaní rozhodnutia. Ak však stranou spochybnený úradný postup vyústil do vydania rozhodnutia (ako to je aj v súdnej veci, keď rozhodnutie č. 004372/2014/2 zo dňa 30.7.2014 vychádza zo sadzieb dane, ktoré údajne nezohľadňujú miestne podmienky), tak titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody je práve rozhodnutie (tiež uznesenie NS ČR sp.zn. 28Cdo/3199/2009). Dokazovaním bolo preukázané, že rozhodnutie žalovaného č. 004372/2014/2 bolo potvrdené odvolacím orgánom. Je teda zrejmé, že do úvahy neprichádza ani zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (táto totiž podľa § 13 zákona č. 514/2003 Z.z. prichádza do úvahy iba vtedy, ak bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezakonnosť). Pokiaľ pôvodný žalobca poukázal na uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/71/2009, závery uvedené v tomto uznesení nespochybňujú názor, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom prichádza do úvahy iba vtedy, ak sa prípadný nesprávny úradný postup neprejavil vo vydaní rozhodnutia. Uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/71/2009 túto otázku nerieši, ale zaoberá sa výlučne otázkou, či zákon č. 58/1969 Zb. umožňoval odškodňovať aj také fyzické a právnické osoby, ktoré sa domáhajú náhrady škody z dôvodu zbytočných prieťahov v konaní s takým záverom, že nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov potrebných na účelné uplatňovanie práva.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ CSP. Namietal nesprávne právne posúdenie uplatneného peňažného nároku na náhradu škody súdom prvej inštancie a tvrdil, že podanou žalobou si uplatnil tento nárok v dôsledku nesprávneho úradného postupu žalovaného pri vyrubení dane z nehnuteľnosti, pretože aj napriek tomu, že žalovaný vydal rozhodnutie, nie je vylúčené domáhať sa náhrady škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Poukázal na to, že v súčasnosti nie je legislatívne zavedená definícia nesprávneho úradného postupu, ale túto tvorí rozhodovacia činnosť justičných orgánov. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.1.2011 vydanom v konaní sp.zn. 3Cdo 71/2009, v ktorom túto definíciu judikoval vo veci posudzovanej podľa zákona č. 58/1969 Zb. .... „ z obsahu tohto pojmu ale vyplýva, že podľa konkrétnych okolností tohto ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie a cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupom môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti.“ Žalobca sa domáhal nároku na náhradu škody nielen v dôsledku nesprávneho úradného postupu žalovaného spočívajúceho v nezohľadnení miestnych podmienok pri určení ročných sadzieb, ale aj nezákonného postupu viacnásobného daňového zaťaženia identického predmetu dane popierajúceho podstatu ústavou garantovaného práva vlastníť majetok. Postupca nadobudol zdaňované nehnuteľnosti z príjmov už zdanených, a napriek tomu bol druhýkrát zdaňovaný daňou z nehnuteľnosti, na rozdiel od iných komodít, napr. pri hnutelných veciach, kedy nie je vlastníkom zdaňovaný opätovne a pravidelne len z hľadiska ich vlastníctva bez ohľadu na to, či predmet vlastníctva užíva alebo nie. Použitím výkladových metód k § 8 ods. 1, 2 a § 12 ods. 1, 2 zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku

za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, najmä systematického a logického, je možné vyvodiť, že v prípade ak žalovaný nebude uplatňovať ročne sadzby stanovené zákonom a rozhodne sa stanoviť ročnú sadzbu dane odlišne od odseku 1 (vyššiu alebo nižšiu), má k tomu zákonné zmocnenie v zmysle odseku 2, avšak využitie tejto možnosti je bezvýnimočne previazané s povinnosťou zohľadniť miestne podmienky, ktoré majú korelovať so zvýšením, resp. znížením dane. Žalobca je toho názoru, že súd prvej inštancie sa náležite nevysporiadal s prejednávanou vecou, vec nesprávne právne posúdil, bez poskytnutia presvedčivého odôvodnenia v zamietnutí žaloby. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

10. Žalovaný postupom podľa § 373 ods. 3 CSP s dôvodmi odvolania nesúhlasil. Uviedol, že platobné výmery boli vydané v súlade so zákonom č. 582/2004 Z.z. a VZN č. 4/2013 o miestnych daniach pre Mesto Púchov, ktoré ako správca dane, dodržal všetky zákonom stanovené podmienky pre vyrubenie dane. Proti platobnému výmeru nebol podaný žiadny opravný prostriedok a daň bola zaplatená. Žalovaný sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie a zároveň poukázal na to, že žalobca odvodzoval svoje právo od daňovníka na základe toho, že mu mala byť pohľadávka daňovníka na náhradu škody postúpená. Zmluva o postúpení pohľadávky je však neplatná pre neurčitosť a pre rozpor so zákonom, pretože postupovaná pohľadávka v čase postúpenia neexistovala a takúto pohľadávku nemožno postúpiť. V tejto súvislosti žalovaný dodal, že pohľadávka z verejnoprávneho vzťahu nemôže byť v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka postúpená (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4C/108/2014-160, odsek 35.). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

11. Žalobca postupom podľa § 374 ods. 1 CSP právo vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného, ktoré mu bolo doručené dňa 16.3.2020, nevyužil.

12. V priebehu odvolacieho konania došlo na strane žalobcu k zmenám, ktoré spočívali v tom, že na základe rozhodnutia valného zhromaždenia zo dňa 18.12.2020 žalobca ako obchodná spoločnosť zmenil právnu formu na českú spoločnosť s ručením obmedzeným a premiestnil svoje sídlo do Českej republiky, kde bola táto spoločnosť zapísaná do obchodného registra pod obchodným menom JAŽA 4 s.r.o., so sídlom Štepanáka 1742/27, Nové Město, 110 00 Praha 1, IČ 097 66 570.

13. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

14. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že výroky rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, a dňa 14.7.2021 verejne vyhlásil vo veci rozsudok za dodržania postupu podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP, keď oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením.

15. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom pojednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej

inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Obsah práva na spravodlivý proces je tvorený zložkami - čiastkovými právami strany sporu. Medzi tieto zložky sa zaraďuje predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní súdom, právo na preskúmanie rozhodnutia. Zároveň obsah tohto práva vyžaduje, aby nesprávny procesný postup súdu dosiahol určitú intenzitu, ktorá následne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé a konkrétne pochybenie súdu sa musí hodnotiť v kontexte celého konania. Niektoré čiastkové práva tvoriace právo na spravodlivý proces stanovuje zákon ako samostatné odvolacie dôvody.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej manuálnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

18. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

19. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu tvrdenia, ktorými žalobca argumentoval v odvolaní a tieto uviedol odvolací súd v odseku 9. odôvodnenia tohto rozsudku, smerujú k uplatneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, teda k právnemu posúdeniu vecí súdom prvej inštancie, čo odvolací súd vyvodil z následných tvrdení žalobkyne o aplikácii § 8 ods. 1, 2 a § 12 ods. 1, 2 zákona č. 582/2004 Z.z o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov v spojení s § 10 ods. 1 tohto zákona.

21. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch povinností. Ide jednak o povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak povinnosť tieto skutočnosti preukázať. Základnými normami upravujúcimi bremeno tvrdenia a preukazovania sú ustanovenia § 132 ods. 1 a 3 CSP v spojení s § 150 ods. 1 a § 151 CSP, podľa ktorých strany označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenia stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť a pripojiť dôkazy na svoje tvrdenia, okrem pripojenia tých, ktoré nemôže strana pripojiť bez svojej viny. Iniciatíva pri označovaní a pripájaní dôkazov patrí zásadne stranám sporu. Tá strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho, kto síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkaznú povinnosť ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia

a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana sporu nespĺní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia má za následok, že skutočnosť, ktorú strana sporu vôbec netvrdila a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie procesných povinností o tejto skutočnosti bude mať väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Právo súdu je v tom, že rozhodne, ktorý z dôkazov vykoná. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania, ktorá sa môže meniť a tým môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Uvedené aj pri rešpektovaní tzv. negatívnej dôkaznej teórie, t.j. pravidla, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter, sa zásadne nepreukazuje, pretože na nikom nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.

22. Odvolací súd po preskúmaní veci v odvolacom prieskume dospel k záveru, že tvrdenia žalobcu a jeho argumentácia vzťahujúca sa k uplatnenému odvolaciemu dôvodu v rozsahu súdom prvej inštancie použitého procesného postupu, rozsahu vykonaných dôkazov, ustáleného skutkového stavu a právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie neobstojí a uzavrel, že nie je opodstatnený. Žalobca okrem všeobecných tvrdení s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.1.2011 vydanom v konaní sp.zn. 3Cdo 71/2009 a konkrétne ustanovenia zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov, neuviedol žiadne konkrétne okolnosti týkajúce sa uplatneného nároku, teda neuviedol v čom konkrétne má spočívať nesprávny úradný postup žalovaného pri vyrubení dane, nekonkretizoval ani s poukazom na rozhodnutia žalovaného o vyrubení dane z nehnuteľnosti (daň z pozemkov a daň zo stavieb), pri ktorých jednotlivých položkách týchto daní žalovaný nezohľadnil miestne podmienky aké samosprávny územný celok bol schopný zabezpečiť vlastníčkovi nehnuteľnosti na realizáciu a výkon všetkých jeho práv, ktoré sú obsahom vlastníckeho práva príslušnej nehnuteľnosti, teda tých konkrétnych miestnych podmienok v lokalite, v ktorej sa nachádzali nehnuteľnosti vlastníka v zdaňovacom období odôvodňujúce možné zníženie dane. Rovnako sa uvedené týka aj tvrdenia žalobcu, že pokiaľ obec nezabezpečí pre vlastníka nehnuteľnosti optimálne a čo najúčelnejšie využitie jeho nehnuteľnosti, tak je jeho právnou povinnosťou nesplnenie tejto povinnosti zohľadniť pri vyrubení dane znížením dane a takýto postup obce by mal byť každoročne premietnutý do všeobecne záväzného nariadenia určujúceho pre príslušné zdaňovacie obdobie výšku dane a tiež zníženie dane z dôvodu obmedzeného využitia stavieb.

23. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odseku 12. odôvodnenia jeho rozsudku, z ktorého vyplýva, aj keď žalobca zdôrazňoval, že ide o nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nárok ním uplatnený môže byť uplatnený iba z titulu nezákonného rozhodnutia. Žalobca namietal postup pri vyrubení dane, konkrétne nezohľadnenie miestnych podmienok, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia žalovaným ako správcom miestnej dane, navyiac preskúmaného orgánom oprávneným na rozhodnutie o odvolaní vlastníka nehnuteľností v postavení povinného daňového subjektu - daňovníka v riadnom konaní o opravnom prostriedku v oblasti daní, poplatkov a colníctva podľa zákona č. 333/2011 Z.z., zákona č. 479/2009 Z.z., zákona č. 595/2003 Z.z. a zákona č. 563/2009 Z.z. Na základe toho bolo namieste posúdiť nárok žalobcu ako nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia. Súd prvej inštancie, a rovnako aj odvolací súd, nebol oprávnený v konaní o náhradu škodu skúmať, či bol správny postup žalovaného pri vyrubovaní dane daňovníkovi, ak výsledkom takého konania žalovaného bolo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré nebolo zrušené. Tieto názory a závery sú podporené Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení zo dňa 19.9.2018, sp.zn. I. ÚS 327/2018, vyslovil : „ Na nezákonnosti nemožno stavať zákonnosť, in concreto, na nesprávnom a nezákonnom úradnom poste nie je možné postaviť zákonné rozhodnutie. Ak je nesprávny úradný postup zavŕšený rozhodnutím, tak toto rozhodnutie by v prvom rade nebolo možné považovať za zákonné, a teda by nebolo možné ponechať ho bez povšimnutia a domáhať sa nároku na náhradu škody len z titulu predchádzajúceho nesprávneho postupu, pretože by tým bol

nastolený neúnosný a nezákonný stav, keď by postupom orgánu verejnej moci poškodený subjekt síce akceptoval a riadil sa z nezákonného postupu vzídeným rozhodnutím, avšak súčasne by spochybňoval zákonnosť jemu predchádzajúceho postupu.“

24. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú taktiež námietku žalobcu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho tvrdením o nezákonnom postupe viacnásobného daňového zaťaženia identického predmetu dane popierajúceho podstatu ústavou garantovaného práva vlastníť majetok s odôvodnením, že postupca nadobudol zdaňované nehnuteľnosti z príjmov už zdanených, a napriek tomu bol druhýkrát zdaňovaný daňou z nehnuteľnosti, na rozdiel od iných komodít, napr. pri hnutel'ných veciach, kedy nie je vlastní'k zdaňovaný opätovne a pravidelne len z hľadiska ich vlastníctva bez ohľadu na to, či predmet vlastníctva užíva alebo nie. Odvolací súd preskúmal obsah listín predložených v konaní žalobcom (tvoriacich súdny spis) a zistil, že žalobca v žiadnom ústnom alebo písomnom procesnom úkone vo vzťahu k súdu prvej inštancie takéto tvrdenie výslovne neuviedol (žaloba zo dňa 17.2.2017, doplnenie žaloby zo dňa 24.4.2017, vyjadrenie žalobcu zo dňa 2.8.2017, vyjadrenie žalobcu zo dňa 13.10.2017, zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 24.10.2017, odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie prvým v poradí zo dňa 10.4.2018). Takéto tvrdenia žalobcu nielenže nespĺňajú jednotlivé procesné podmienky novoty podľa § 366 CSP, ale svojím obsahom ako neurčité a všeobecné tvrdenia k predmetu konania a dokazovania, pri existujúcom právnom systéme daní a poplatkov v Slovenskej republike, sú bez vplyvu na výrok rozsudku súdu prvej inštancie.

25. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov a pri právnom posúdení sporu správne vychádzal z rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky Banská Bystrica č. 1100306/1/520663/2014/5193 zo dňa 26.11.2014, ktorým bolo rozhodnutie Mesta Púchov č. 004372/2014/2 zo dňa 30.7.2014 o dani z nehnuteľnosti na rok 2014 (daň z pozemkov - F - zastavené plochy a nádvorí § 6 ods. 1 písm. d/ zákona v sume 287,24 eur, daň zo stavieb - B - stavby na pôdohospodársku produkciu - § 10 ods. 1 písm. b/ zákona v sume 1 984,320 eur, D - § 10 ods. 1 písm. d/ zákona v sume 300 eur, G - ostatné stavby garáže - § 10 ods. 1 písm. g/ zákona v sume 6 946 eur, H - viacúčelové stavby - § 12 ods. 6 zákona v sume 10 287,126 + 3 956,942 eur) potvrdené v celkovej sume 23 761,62 eur dane z nehnuteľností na rok 2014.

26. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku o veci samej. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

27. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalovaný bol v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný v plnom rozsahu, preto súd prvej inštancie v súlade s § 255 ods. 1 CSP rozhodol správne, keď úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
  - a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
  - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu
  - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
  - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
  - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
  - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
  - a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
  - b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
  - c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).